

[Dohrmann]

ken og restriktionspolitikken, har kørt erhvervslivet ned.

Jeg fik for nogle år siden nogle opgørelser, jeg tror, det var fra Industrirådet, hvori man påviste, at lønomkostningerne pr. medarbejder var steget med 77.000 kr., jeg tror, det var over en 7-årig periode. Samtidig var man gået et skridt videre og havde regnet ud, hvor meget den enkelte lønmodtager egentlig havde fået lov til at beholde til sig selv ud af disse godt 77.000 kr. Beløbet var knap 800 kr. De 77.000 kr. belaster selvfølgelig virksomhedernes driftsudgifter, og dermed forringer de konkurrenceevnen. Lønmodtagerne derimod opnår kun at få knap 800 kr. Og resten, hvor er de havnet? De er havnet ovre i regeringens tomme skattekasse.

Ud over alle disse husflidstanker, eller hvad man nu skal kalde dem, burde det derfor være sådan noget, ministeren skulle gå op i i en sådan redegørelse i stedet for blot at fremsætte nogle fromme ønsker.

Det var en hån mod erhvervslivet, at man forhøjede selskabsskatterne med 25 pct. Det er igen ensbetydende med, at kapitalen strømmer ud af de virksomheder, der selvfølgelig burde have anvendt beløbene til at investere for i stedet. Formueskatten skal selvfølgelig også ændres; den dræner også kapitalen ud af virksomhederne.

Jeg vil gerne slutte, som jeg startede: redegørelsen er for dårlig. Det er helt i orden, at vi diskuterer industriens og erhvervsvirksomhedernes vilkår, naturligvis skal vi det. Men det skulle også gerne være noget, der førte noget positivt med sig, og ud over en lang snak her i Folketinget vil den redegørelse, ministeren har givet, jo ikke ændre noget som helst i så henseende. Og det er selvfølgelig trist.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

I den danske økonomisk-politiske debat har man det med at bide sig fast i dogmer. I 1970'erne og op til nu var der stort set kun ét problem for erhvervslivet: lønningerne var for høje, og lønstigningstakten var for høj. En lav lønstigningstakt skulle sikre større markedsandele på verdensmarkedet; man så helt væk fra den dynamik, som knytter sig til strukturomlægning og teknisk fornyelse.

Dette er man så småt ved at komme væk fra, og med man mener jeg også regeringen.

Et af de mere markante brud på lønteorien kom fra den tidligere industriminister i forbindelse med hans afgang. Han udtalte, at danske virksomheder havde brugt lønpolitikken som en sovepude, og han efterlyste en anderledes aktiv industripolitik.

Så kommer den nuværende industriministers redegørelse, og VS synes bestemt, at der er tendenser til nytænkning i den, også af den gode og positive og spændende art. Vi synes faktisk i modsætning til Fremskridtspartiet, at den er grundig, og at den er et fremskridt i forhold til de tidligere industripolitiske redegørelser, vi har set. Og så har den også det plus, at der står, at erhvervstilskud skal tilbagebetales.

Men vi synes, at den har tendenser til at løbe ind i et nyt dogme, eller jeg skulle måske sige: der er en indgang eller tendenser til en indgang ind i teknologifantasternes periode.

Jeg vil straks slå fast, at VS ikke er imod indførelsen af ny teknologi, såfremt den ikke er til skade for miljøet og arbejdsmiljøet, og her mener jeg både det psykiske og det fysiske. Men vi advarer imod den tankegang, som er ved at snige sig ind i visse nationaløkonomers og politikeres hoveder, at Danmark blot skal have en tredje produktionsfaktor ved siden af arbejde og kapital i form af ny teknologi, så går alt godt. De ganske storslåede teknologiprogrammer til fremme af mikroelektronik og bioteknologi, som er blevet iværksat, afspejler i et vist omfang en sådan forenklet tankegang. Vi mener faktisk, at det er en styrke, at der er en spredning i eksporten, og at man ikke skal undervurdere traditionelle eksporter som f.eks. møbler og beklædning, som er inde i en rivende udvikling, og hvor man producerer højteknologisk, selv om produkterne jo i sig selv ikke er højteknologiske.

I redegørelsen præciserer industriministeren, at den offentlige sektors viden skal udnyttes bedre, og man ønsker, at samspillet mellem det offentlige og producenterne skal udbygges. Denne holdning er VS også enig i; det synes vi er en positiv retning.

Så meget desto mere skuffende, om end ikke uforståeligt, når man tager regeringens farve i betragtning, er det, at man ikke giver den offentlige og den private sektor mulighed for at fungere på nogle ens vilkår, og at ministeren ikke nævner en ændring af sy-